ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχα τὴν πρόθεση ν' ἀγοράσω ἕνα καινούριο σπίτι. Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο ; Ἡ Παυλίνα ἦταν ἀνίκανη νὰ τὸ διευθύνῃ. Μέναμε λοιτὸν σᾶν ἐρημῖτες στὸ παληό μου διαμέρισμα.

Εἶχα πάψει νὰ δέχωμαι στὸ σπίτι μου τοὺς φίλους μου. Μερικοὶ τὸ ἀπέδιδαν αὐτὸ στὸ ὅτι ἐξήλευα τὴ γυναίκα μου. Μὰ καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν ξέρει κανεὶς τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἀσύγκριτη ὡιορφιὰ τῆς γυναίκας μου μὲ γοήτευε ὅπως θὰ μὲ γοήτευε μιὰ εἰκόνα ἢ ἄγαλμα.

Πλησιάζαμε ἔτσι στὸ τέλος τοῦ χειμῶνος. Εὐτυχῶς ποὺ ἀγαποῦσα τὰ βιβλία, γιατὶ χωρὶς αὐτὰ ἡ ζωή μου θὰ ἦταν φρικωδῶς μονότονη. Δὲ μποροῦτα βέβαια ν' ἀφήνω τὴν Παυλίνα μόνη καὶ νὰ τρέχω στὶς συγκεντρώσει-. Ἐδιάβαζα, ἐσπούδαζα ἐνῶ ἡ γυναῖκα μου καθόταν σιωπηλὴ ἀπέναντί μου.

Εἶχα στερηθεῖ ὅμως τῆς μουσικῆς, γιατὶ προκαλοῦσε ἕνα τρομερὸ ἐρεθισμὸ στὰ νεῦρα τῆς Παυλίνας. Οἱ ἦχοι ποὺ ἐιμένα μὲ γοήτευαν, ἐκείνη τὴν ἐξοργίζαν. Γι' αὐτό, ἐφόσον ἡ Παυλίνα δὲν ἔβγαινε περίπατο μὲ τὴ Σούζη, τὸ πιάνο μου ἔμενε κλειστό. Ἐκεῖνοι μόνο ποὺ ἀγαποῦν τὴν μουσικὴ ὅπως ἐγὼ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί μοῦ στοίχιζε ἡ στέρησίς της.

Μιὰ μέρα βρισκόμουν μόνος στὸ σπίτι. Μοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἕνας κύριος ἤθελε νὰ μὲ δῇ. Δὲν εἶχε δώσει τὴν κάρτα του, μὰ εἶπε ἁπλῶς ὅτι ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Γενεύη. Ἀμέσως σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦταν ὁ Μακάρι. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι δὲ μποροῦσα νὰ τὸν δεχθῶ. Τὰ προσβλητικὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχε πῇ στὴν τελευταία μας συνάντηση σχετικῶς μὲ τὸ παρελθὸν τῆς Παυλίνας μοῦ ξαναρχόντουσαν στὸ μυαλὸ κάθε μέρα. Μὰ ὁ Μακάρι ἦταν ὁ μόνος δεσμὸς μεταξὺ τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ παρελθόντος της ἀφοῦ ὁ Τσένερι εἶχε φύγει γιὰ πάντα.

Ἦταν ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ γυναίκα μου, ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κεντρώσῃ τὸ κοιμισμένο της λογικό, θυμίζοντάς της σκηνές καὶ γεγονότα τοῦ παρελθόντος. Γιαὐτὸ ἀποφάσισα νὰ τὸν δεχθῶ καὶ νὰ τὸν παρουσιάσω στὴν Παυλίνα.

Μόλις μπῆκε μέσα ὁ Μακάρι, κατάλαβα παρ' ὅλη τὴν ἐγκάρδια χειραψία του, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του δὲν προοιώνιζε κανένα καλό. Ἐνῶ ἐγὼ χτυποῦσα τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ μᾶς φέρουν κρασὶ καὶ ποῦρα, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε χαμογελῶντας :

— Καθὼς βλέπετε, ἐκράτησα τὸ λόγο μου.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ βρίσκεστε στὴν Ἀγγλία ; τὸν ἐρώτησα.

— Λυὸ ἡμέρες.

— Πόσον καιρὸ θὰ μείνετε ἐδῶ ;

— Ὡς ὅτου μὲ χρειασοῦν πάλι στὸ ἐξωτερικό. Ἡ ὑποθέσεις ἐκεῖ κάτω δὲν πᾶνε καὶ τόσο καλά. Πρέπει νὰ περιμένω νὰ ξανακαθαρίσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα.

Καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἔρριξα ἕνα περίεργο βλέμμα καθὼς τὸν ἄκουγα νὰ μιλάῃ ἔτσι, μοῦ εἶπε :

— Ὑπέθετα ὅτι τὸ ἐπάγγελμά μου σᾶς ἦταν γνωστό ;

— Εἶστε συνωμότης, ἔτσι δὲν εἶνε; Δὲν σᾶς λέω αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ νὰ σᾶς θίξω, ἀλλὰ αὐτὴ μοῦ ἦρθε στὸ στόμα ὡς πιὸ κατάλληλη.

— Ναί, συνωμότης, ἐπαναστάτης, ἀπόστολος τῆς ἐλευθερίας, ὅποιο σᾶς ἀρέσει ἀπὸ τὰ τρία.

— Καὶ ἡ πατρίδα σας ἐλευθερώθηκε πιά ;

— Ναί, ἄλλες πατρίδες δὲν εἶνε ἀκόμα ἐλεύθερες. Ἐργάζομαι γι' αὐτές. Ὁ φίλος μας ὁ Τσένερι ἔκανε τὴν ἴδια δουλειά, μὰ δυστυχῶς δὲ θὰ δουλέψῃ πιά.

— Πέθανε ; ρώτησα συγκινημένος.

— Πέθανε γιὰ μᾶς. Μερικὲς βδομάδες μετὰ τὴν ἀναχώρησή σας ἀπὸ τὴ Γενεύη, συνελήφθη στὴ Πετρούπολη, ὅπου καὶ ἔμεινε πολλοὺς μῆνες προφυλακισμένος μέχρι τῆς δίκης του...

— Καί κατόπι τί συνέβη.

— Αὐτὸ ποὺ συμβαίνε. πάντοτε. Τὸν ἔστειλαν στὴ Σιβηρία, μὲ καταδίκη εἴκοσι χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἂν καὶ δὲ συμπαθοῦσα καθόλου τὸν Τσένερ , ἐν τούτοις ἀνατρίχιασα ἀπὸ φρίκη.

— Καὶ σεῖς γλυτώσατε ; ρώτησα.

— Φυσικά, γιατὶ ἂν δὲ γλύτωνα δὲ θὰ βρισκόμουν ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅ του δοκιμάζω τὰ ἐξαίσια ποῦρα σας καὶ τὸ ἐκλεκτὸ κρασί σας.

Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἡ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὶς δυστυχίες τοῦ φίλου του.

— Τώρα, κύριε Βώγκαν θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας. Πρέπει νὰ περιμένετε μιὰ θλιβερὴ ἔκπληξη ποῦ θὰ σᾶς κάνω. Ἐν πρώτοις θὰ σᾶς ρωτήσω τί σᾶς εἶπε ὁ Τσένερι γιὰ μένα ;

— Μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά σας.

— Δὲν σᾶς εἶπε τὸ ἀληθινό μου ὄνομα, ὅπως δὲν σᾶς ἔχει πῇ καὶ τὸ δικό του. Ἐγὼ λέγομαι Μὶρς καὶ ἡ Παυλίνα εἶνε ἀδελφή μου.

Μιὰ τέτοια ἀποκάλυψις ἔπρεπε νὰ μοῦ κάνῃ μεγάλη ἐντύπωση. Μὰ ἀμέσως θυμήθηκα ὅσα μοῦ εἶχε πῇ ὁ δόκτωρ Τσένερι γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πρὸς τὴν Παυλίνα καὶ δὲν ἔδωσα οὔτε μιὰ στιγμὴ πίστη στὰ λόγια του. Σκέφθηκα ὅμως ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ τὸν ἀκούσω ὡς τὸ τέλος καὶ τοῦ ἀπάντησα.

— Ἀλήθεια, ὁ Τσένερι δὲν μοῦ τὸ εἶχε πεῖ αὐτό.

— Τότε θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου ὅσο μπορῶ πιὸ σύντομα. Εἶμαι γνωστὸς στὸ Ἐξωτερικὸ ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, μὰ σᾶς τὸ ξαναλέω, τὸ ἀληθινό μου ὄνομα, εἶνε Μάρς. Ὁ πατέρας μου, ὁ πατέρας τῆς Παυλίνας, παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴ τοῦ δόκτορος Τσένερι. Πέθανε πολὺ νέος καὶ ἄφησε ὅλη τὴ μεγάλη περιουσία του στὴ διάθεση τῆς γυναίκας του. Μὰ καὶ κείνη πέθανε λίγον καιρὸ κατόπι, ἀφήνοντας τὴν περιουσία της στὰ χέρια τοῦ θείου μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴ μοιράσῃ ἀργότερα στὴν ἀδελφή μου καὶ σὲ μένα. Ξέρετε τί ἔγινε αὐτὴ ἡ περιουσία ; Σπαταλήθηκε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἰταλίας. Χρησίμευσε γιὰ νὰ συντηρήσῃ χιλιάδες Ἐρυθροχιτώνων καὶ νὰ προμηθεύῃ ὅπλα καὶ πολεμοφόδια στοὺς Ἰταλοὺς πατριῶτες Ποτέ μου δὲν ἐμέμφθηκα γι' αὐτὸ τὸ δόκτορα Τσένερι. Ὅταν μάλιστα ἔμαθα πὼς εἶχε διαθέσῃ τὰ χρήματά μας τὸν ἐσυγχώρησα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Ἂς μὴ γίνῃ πιὰ λόγος γι' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, τοῦ εἶπα.

— Δὲν βλέπω τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπετε σεῖς, μοῦ ἀπάντησε. Ἡ Ἰταλία εἶνε ἐλεύθερη τώρα, χώρα μεγάλη καὶ πλουσία. Ἄκουσε λοιπὸν ποιὰ εἶνε ἡ ἰδέα μου. Νομίζω ὅτι ἂν αὐτὰ τὰ γεγονότα ποὺ σᾶς ἀφηγήθηκα πρὸ ὀλίγου ἔφταναν ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ θὰ κερδίζαμε πολλὰ πράγματα. Ἂν, μὲ μιὰ λέξη, σεῖς, γιὰ λογαριασμὸ τῆς συζύγου σας καὶ ἐγὼ γιὰ λογαριασμό μου ἀναφέραμε ὅτι ὁ Τσένερι κατεχράσθη τὴν περιουσία μας καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησε ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας, νομίζω ὅτι ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις θὰ μᾶς ὑποστήριζε. Ἐσεῖς ἔχετε φίλους στὴν Ἀγγλία οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦσαν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν αἴτησή σας. Ἐγὼ ἔχω πάλι φίλους στὴν Ἰταλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ Γαριβάλδη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πιστοποιήσῃ τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας μας.

Ἡ ἱστορία του αὐτὴ φαινόταν σᾶν ἀληθινὴ καὶ ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς ἦταν ἀδελφὸς τῆς γυναίκας μου, πρᾶγμα ποὺ ὁ Τσένερι μοῦ τὸ εἶχε ἀποκρύψει ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ λόγο.

— Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, τοῦ εἶπα.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πεντάρα ! μοῦ ἀπάντησε γελῶντας μὲ εἰλικρίνεια. Ὑποθέτω ὅτι πρέπει γιὰ τὸ συμφέρον τῆς γυναίκας σας νὰ μὴν περιφρονήσετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ..

— Θὰ σκεφθῶ, τοῦ εἶπα πάλι.

— Ἔστω ! Ἐντωμεταξὺ ἐγὼ θὰ συγκεντρώσω τὰ χαρτιά μου καὶ θὰ ἑτοιμάσω τὴν αἴτησή μου. Καὶ τώρα θὰ μποροῦσα νὰ δῶ τὴν ἀδελφή μου ;

— Θὰ ἐπιστρέψῃ σὲ λίγο. Ἂν θέλετε τὴν περιμένετε.

— Εἶνε καλλίτερα ;

Τοῦ ἀτάντησα κουνῶντας ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου.

— Δυσευχισμένο κορίτσι ! εἶπε. Φυβᾶιαι πὼς δὲν θὰ μ' ἀναγνωρίσῃ. Ἐιείναμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παιδική μας ἡλικία, λίγα χρόνια μαζί. Εἶμαι, κτὼς τὸ βλέτετε, πολὺ μεγαλύτερός της καὶ ἀπὸ δεκαοκτὼ χρόνων, δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ συνωμοτῶ καὶ νὰ πολεμῶ. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαρώνοντ.ι.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἐπίστευα σὲ ὅλα ὅσα μοῦ ἔλεγε.

— Κύριε Μακάρι... πῆγα νὰ τοῦ πῶ.

— Συγγνώμη, μὲ διέκοψε, τὸ ὄνομά μου εἶνε Μάρς.

— Τότε κύριε Μάρς, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες ἐπὶ τῆς καταστροφῆς, ἡ ὁποία ἐστέρησε τὴ γυναίκα μου τοῦ λογικοῦ της...

Πῆρε ὕφος σοβαρὸ καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Δὲ μπορῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ σᾶς τὸ πῶ σὲ ὀχτὼ μέρες.

— Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τουλάχιστο τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα μοῦ εἴπατε, ὅταν ἐχωριστήκαμε στὴ Γενεύη.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιαυτά, γιατὶ τὰ εἶπα χωρὶς νὰ σκεφθῶ. Μὰ ἐπειδὴ δὲ θυμοῦμαι πιὰ τί σᾶς εἶπα, θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγηση ποὺ ζητᾶτε.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἡ Γαλλὶς συγγραφεὺς κ. ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.